Αυγέρη Μαρία

MARE MEUM

(μια ερωτική απόφανση)

Λευκωσία, 2020

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Μαρία Αυγέρη

Γεννήθηκε στην Αθήνα και μεγάλωσε στον Πειραιά. Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του ΕΚΠΑ, Πολιτικές Επιστήμες και Κοινωνιολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Έλαβε μεταπτυχιακό τίτλο Εκπαιδευτικής Διοίκησης και Ηγεσίας, από το Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου. Τα θεατρικά της έργα δημοσιεύονται ελεύθερα προς ανάγνωση στο διαδίκτυο.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 0035799469513

email: avgerimaria@gmail.com

-

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Mare meum, by Μαρία Αυγέρη, is licensed under CC BY-NC-ND 4.0

Το θεατρικό έργο GRUNT, διατίθεται ελεύθερα για ανάγνωση και αναπαραγωγή για μη εμπορική χρήση υπό τον όρο της αναφοράς του ονόματος της συγγραφέως.
Για κάθε μεταποίηση, άμεση ή έμμεση κερδοσκοπική ή μη κερδοσκοπική χρήση, απαιτείται συναίνεση της συγγραφέως.
Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή ή να το αναδημοσιεύσει, παρακαλείται να επικοινωνήσει με τη συγγραφέα.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Αντρέας, παλιός ναυτικός, ασχολείται με τη ζωγραφική και του αρέσει να γράφει. Έχει διαφορετική αίσθηση των χρωμάτων και, τελευταίως, για κάποιες ώρες της ημέρας, χρειάζεται μηχανική υποστήριξη με οξυγόνο. Με τους δυο επιστήθιους φίλους του, αφηγείται περιστατικά της ζωής του και συζητά για τους πίνακές του, που έχουν κεντρικό θέμα μια γυναίκα που πνίγεται.
Μιλάει για τη γυναίκα που ερωτεύτηκε και ανακαλεί τη στιγμή που την εγκατέλειψε στα κύματα, με αποτέλεσμα τον πνιγμό της. Βιώνει το δράμα του ανεκπλήρωτου, την επιβολή ως μόνης επιλογής της μοναξιάς, τη σταδιακή του άφεση από τα εγκόσμια και την πρόταση στο βούλιαγμα, τον βυθό του όποιου θανάτου, ως διέξοδο.

Πρόσωπα:

Αντρέας, Τζώρτζης, Μίνως *(κι οι τρεις γύρω στα 60)*

Μάρα

Σκηνή πρώτη

Στο δωμάτιο του Αντρέα. Ατμόσφαιρα βαριά, κλειστές κουρτίνες, παλιά, φθαρμένα έπιπλα, ακαταστασία, εικόνα πλήρους άφεσης, αν και διαφαίνεται μια παλιά αίγλη. Ένας επιβλητικός, βουλιαγμένος καναπές, ένα γραφείο με πολλά, ακατάστατα τοποθετημένα βιβλία πάνω του και γύρω απ' αυτό στο πάτωμα. Πίνακες ζωγραφικής διάσπαρτοι, πρόχειρα στοιβαγμένοι στον χώρο. Ένα μικρό τραπέζι στη μέση, με ποτήρια και δυο τρία μπουκάλια ποτά). Μια βοηθητική συσκευή οξυγόνου, δίπλα στον καναπέ.

Αντρέας *(γονατιστός, ψάχνει)*

Πού πήγε κι έπεσε πάλι;

Τζώρτζης *(σπρώχνει τη μισάνοιχτη πόρτα και μπαίνει με τον Μίνω)*

Αντρίκο, άρχισες και να παραμιλάς τώρα;

Αντρέας *(Σηκώνεται, ξαφνιασμένος)*

Ωπ! Καλώς τους. Με ξαφνιάσατε, ρε παιδιά! Δεν σας άκουσα! Πώς μπήκατε;

Μίνως *(προχωρώντας προς το μέρος του, δίνει το χέρι, τον αγκαλιάζει)*

Αντρέα, λεβεντάνθρωπε, πώς είσαι; Τι έγινε και ξαφνιάστηκες; Αφού σου χτυπήσαμε το κουδούνι από κάτω και μας άνοιξες. Εδώ είχες ορθάνοιχτα την πόρτα και τώρα το κατάλαβες πως ήρθαμε;

Αντρέας

Και βέβαια όχι. Όση ώρα ψάχνω να το βρω, σας άκουγα που ανεβαίνατε και κανονίζατε και έξοδο για μετά. Λοιπόν, σας το ξεκαθαρίζω από τώρα. Εγώ δεν ακολουθώ. Άντε, να δούμε. Με βλέπετε να σέρνομαι και ν' αγκομαχάω πεσμένος κάτω και αντί να βοηθήσετε, μου τη λέτε.

Τζώρτζης

Εντάξει τώρα. Μην αρχίζεις με γκρίνια, ρε Αντρέα! Έλα να δούμε! Το λοιπόν. Πες μας τι γίνεσαι, φίλε μου; Τι έχασες, πάλι;

Αντρέας

Δεν τρέχει τίποτα. Εντάξει. Μια χαρά είμαι. Εντάξει όλα. (μικρή παύση)
Ελάτε, καθίστε. (μικρή παύση) Το κλειδί μου έψαχνα. Κοιμήθηκα στον καναπέ καθώς έγραφα και μου 'πεσε από την τσέπη. Ανάμεσα στα μαξιλάρια ήταν. Εντάξει. Βρέθηκε.

Όπως και να 'χει. Δεν έχω διάθεση για έξω, παιδιά. Ξεχάστε το.

(Στον καναπέ, κάθεται ο Μίνως ενώ ο Τζώρτζης, περιφέρεται στον χώρο.)

Μίνως

Κοίτα. Ούτως ή άλλως, στου Μπίλι είναι κλειστά τις Δευτέρες. Ο Μούντοκ έχει οθόνες και θα γίνεται χαμός με τη μπάλα σήμερα. Οπότε… -

Αντρέας

- *Γιατί, δηλαδή, ακόμα να το συζητάμε; Ποιος είπε πως πρέπει οπωσδήποτε να πάμε κάπου; Θα αράξουμε εδώ, να τα πούμε με την ησυχία μας.*

Μίνως

Ναι. Συμφωνώ. Καλύτερα, έτσι. Ok, Τζώρτζη;

Τζώρτζης

Εγώ, μάγκες, δεν έχω πρόβλημα. Άλλωστε, για την παρέα ήρθαμε.

Αντρέας

Ε, αυτό λέω κι εγώ.

Τζώρτζης

Ωραία, λοιπόν. Τακίμια. Αράζουμε, φίλε.

Αντρέας

Μόνο που γίνεται χαμός εδώ μέσα. Βάλτε ένα χεράκι να μαζέψουμε. Να κάτσουμε λίγο πιο άνετα, ρε αδελφέ.

Μίνως

Δεν χρειάζεται μεγάλη φασαρία, Αντρέα μου. Απλά και όμορφα. Ηρέμησε. Κάτσε λίγο να σε δούμε, να τα πούμε. Έχουμε να βρεθούμε από τον Σεπτέμβρη. Δεν έδωσες σημεία ζωής πάλι.

Αντρέας *(κεραυνοβολείται στο άκουσμα του μήνα)*

Ο Σεπτέμβρης! Ο μήνας που χανόμαστε τα τελευταία χρόνια. (παύση)

Τι χανόμαστε, δηλαδή; Μόνο εμείς; Όλα χάνονται. (μικρή παύση)

Έρχεται σαν κύμα μετά τα καλοκαίρια μας και τα σαρώνει όλα.
Άσε με, ρε φίλε. Ο μήνας μνημόσυνο. (παύση) Τρύγος. (παύση)

Έρχεται και ξανάρχεται χωρίς σταματημό. Χτυπάει αλύπητα, φίλε.

Μίνως

Έπρεπε να είχες σταματήσει να το σκέφτεσαι πια. Πόσο θα πάει ακόμα αυτή η ιστορία μέσα σου; Σε τρώει και χάνεσαι.

Αντρέας

(απότομα) Πες μου, στ' αλήθεια. Περνάει από το μυαλό σου ότι μπορώ να ξεχάσω;

Μίνως

Μετά από τόσο καιρό, -

Αντρέας

- *μετά από τόσο καιρό, τι; Είναι ανοιχτές πληγές. Δεν θέλω να κλείσουν, φίλε. Είναι η ζωή μου. Είμαι εγώ. Δεν θα διώξω τίποτα. (παύση)*

Δευτερόλεπτο απ' όσα πέρασα μαζί της δεν πρόκειται να σβήσει από την ψυχή μου.

(μικρή παύση) Δεν θέλω, Μίνω.

Μίνως (*κατεβάζοντας τον τόνο)*

Δεν σου λέω να ξεχάσεις. Μα να θυμάσαι και να μένεις πιο πολύ στις όμορφες στιγμές.

Αντρέας

Η ζωή δεν είναι μόνο τα ωραία. Αν δεν κάνω λάθος, κάπου θα το 'χεις ακούσει, ε;

Τζώρτζης

Ήρεμα. Μην αρπάζεσαι. Δεν σου λέει κάτι για να σου πει. Δίκιο έχει. Τα ωραία, φίλε μου, ΤΑ ΩΡΑΙΑ.

Μίνως

Αντρέα, νοιάζομαι για σένα. Κοντεύεις να καταρρεύσεις. Δεν το καταλαβαίνεις;

***Αντρέας** (αρπάζεται, ειρωνικά)*

Να καταρρεύσω! Πολύ καλό! Υπάρχει, άλλωστε, λόγος;

Τζώρτζης

Έλα, τώρα! Τέλος! Για πες. Ζωγράφισες αυτό που λέγαμε; Κάτι από τη Μυτιλήνη; Μμ;

Μίνως

Μπράβο! Αυτό είναι, Αντρέα! (μικρή παύση)

Τι θυμήθηκα τώρα! Το νησί μας! Παλιά, που μαζευόμασταν βράδια και ψήναμε ό,τι είχαμε βγάλει, κάτω στην παραλία στα Φάρα, δίπλα στην Τάρτη, στη Λέσβο. Αγκυροβόλι στ' απάνεμα το σκαφάκι μετά το πυροφάνι και τη συρτή νωρίς το πρωί, μάζεμα τους γιούρκους και άραγμα. Τι ωραία χρόνια. Νιάτα. Ξενοιασιά. Μια δυο ντομάτες, λίγες ελιές, ψωμί αντίδωρο και το τσίπουρο κοινωνία με το πιπέρι το φρέσκο το κόκκινο μέσα, να καίει και να γλυκαίνει τα σωθικά. Βάλσαμο.
Πω, πω! Θυμάστε;
Αντρέα, φίλε μου, έτσι να θυμηθούμε λίγο και να σε δούμε ήρθαμε. Κάτσε κι όλα είναι μια χαρά. –

Αντρέας

- *Σ΄ ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ, φίλε.*

Τζώρτζης

Το λοιπόν. Άιντε, να βάλω να πιούμε λίγο, να θυμηθούμε κι άλλα.

(Παίρνει ένα μπουκάλι τσίπουρο απ' το τραπέζι, σερβίρει στα ποτήρια κι υψώνει το δικό του)

Γεια μας. Στα ωραία μας, πάντα, μάγκες. Και να μη χανόμαστε, ρε. Πέρασαν βδομάδες πάλι μέχρι να βρεθούμε. Γεροξεκουτιάσατε!

Αντρέας

(αλλάζει διάθεση, ξεχνιέται) Γεια σου, Τζώρτζη, με τα ωραία σου! Γεια μας, ρε Μίνω! (αστειευόμενος) Πώς τον αντέχεις, ρε γιατρέ, αυτόν;

Μίνως

Άστον! Ωραίος είναι, Αντρέα!. Μας κρατάει κι εμάς νέους.

Εις υγείαν, παιδιά!

Αντρέας *(μικρή, αμήχανη σιωπή)*

Λοιπόν; Για πείτε. Πώς πάει; Έχουμε κανένα σπουδαίο νέο;

Μίνως

Τι να σου πω εγώ; Τα γνωστά καθημερινά, με την οικογένεια και το γιατρείο. Πέσανε οι δουλειές. Οι πιο νέοι, πάνε σε μεγάλα ιατρικά κέντρα τώρα. Οι παλιοί, ένας ένας αποδημούν εις Κύριον. Μετρημένοι όλοι κι όλα. Και πάμε παρακάτω. (γελάει, σφιγμένα) Όταν λείπουν και τα παιδιά, είναι αλλιώς τα πράγματα. Ανέχεια κι ανοχή. Ξέρεις.

Τζώρτζης

Παντού τα ίδια, ρε φίλε. Να περνάμε τις μέρες. Σάματι εγώ που κατεβαίνω ακόμα στο γραφείο, νομίζετε γουστάρω τη δουλειά; Αλλά από την κλεισούρα στο σπίτι, το προτιμώ με τα χίλια. Σηκώνομαι πρωί πρωί, έξι παρά. Η γυναίκα κοιμάται ακόμα. Και ξύπνια να τύχει να 'ναι, σέρνεται και γκρινιάζει. Πονάω δω, πονάω κει. Να με κρατήσει μέσα θέλει. Την έμαθα καλά και δεν δίνω σημασία πια. Πίνω, που λες, τον πρώτο καφέ με το πάσο μου και είμαι στο αυτοκίνητο στις 6:30. Φτάνω στο λιμάνι στις εφτά και κάτι και κάθομαι στου Πέτρου για το κυρίως καφεδάκι της μέρας. Μετά, τα κεφάλια μέσα, αλλά χαλαρά, μη νομίζεις. Έφεραν κι ένα μωρό στη δουλειά, τώρα. Κάθεται στο γραφείο φάτσα, απέναντί μου. Μια τύπισσα 35άρα, κορίτσαρος, αλλά σκύλα. Δεν κάθεται, φίλε. (γελάει) Περνάμε. Τι να κάνουμε; Εσύ, πες μας, ρε όμορφε, τι γίνεσαι;

Αντρέας

Μάλιστα. Εγώ. Έχω μέρες πάλι να πάω έξω. Δεν βγαίνω πια. Δεν κάνω τίποτα. Άνεργος κι άεργος! Τα βαρέθηκα όλα. Και πού να πάω, δηλαδή; Ό,τι κάνω, εδώ γύρω για τα απαραίτητα. Το επίδομα μετρημένο κι οι φίλοι μαζεμένοι στα σπίτια τους ο καθένας. Τα χρώματα ξεράθηκαν, οι καμβάδες μου τέλειωσαν. Δεν έχω διάθεση να στερηθώ άλλο γι' αυτό. Ευτυχώς, έχω το γράψιμο. Ζωντανεύω μνήμες γράφοντας και με λυτρώνει. Ξεφεύγω από το μονότονο καθημερινό μοτίβο και μπαίνω στη δική μου πραγματικότητα. Γεμίζω σελίδες. Γράφω για ό,τι μου τη θυμίζει. Εικόνες, γεύσεις και μυρωδιές. Τις στιγμές μας.

Τζώρτζης

Ναι. Καταλαβαίνω. Δεν βοηθάει κι ο καιρός με το γαμημένο το κρύο, τώρα. Άντε, ν' ανοίξει λίγο η μέρα, να βγούμε στην πιάτσα, ν' αλλάξει η διάθεση.

Αντρέας *(περιπαικτικά)*

Καλά! Αυτό που λες τώρα, μου θυμίζει τσάι του βουνού.

Τζώρτζης

Τι εννοείς, ρε μεγάλε;

Αντρέας

Είναι σαν να σου ζητάει κάποιος λάβδανο για ν' απαλύνει τον πόνο του κι εσύ του προσφέρεις τσάι του βουνού και χαμομήλι (γελάει δυνατά).

Τι να σου κάνει στο χτύπημά σου, ρε, ο καλός καιρός; Άμα είσαι μόνος, όπου και να πας, ό,τι και να κάνεις, δεν γλυτώνεις από τη μαύρη τρύπα σου. Πάντα επιστρέφεις εκεί. Στη μιζέρια.

Μίνως

Όμως, Αντρέα, πρέπει να βρεις τρόπο να ξανανέβεις λίγο. (παύση) Σιγά σιγά, καπετάνιε.

Αντρέας

Ναι. Μια χαρά τα λες. Για κάποιους είναι εύκολο, ίσως. Για μένα όχι. (παύση)

Δίνες. Κι εγώ είμαι αδύναμος πια. Με τραβάνε κάτω.

(ανεβάζει ένταση) Γαμοδίνες.

Άρχισα τις βλακείες πάλι.

Τζώρτζης

Παράτα τα τώρα. Δεν είναι ώρα ν' αρχίσεις τα ίδια.

Πες μας τι έγινε τελικά στην έκθεση; Πούλησαν οι πίνακες; Έφυγε τίποτα;

Αντρέας

Μέχρι τώρα, πουλήθηκαν οι δυο. Ο φάρος και το Όρια. Η σχεδία, με τη Μέδουσά μου, δεν φεύγει με τίποτα. Όσοι το βλέπουν, συνεχίζουν να νομίζουν πως είναι φτηνή αντιγραφή του Μερικώ. (παύση) Σχεδόν κανείς δεν μπορεί να διακρίνει το πρόσωπό της στο νερό.

(μουρμουρίζοντας) Μάλλον το 'σβησα κι απ' εκεί πάνω στον καμβά πολύ. Πήρε κάτι παραπάνω το ξεθώριασμα που έκανα κι έγινε ένα με τη θάλασσα.

Τζώρτζης

Μα είχα την εντύπωση πως δεν είχες βγάλει ποτέ απ' το σπίτι αυτόν τον πίνακα. Νόμιζα πως δεν ήθελες να τον πουλήσεις. Έτσι δεν είναι; Τον πήγες αυτή τη φορά στην έκθεση; Μη μου πεις πως ξεκόλλησες! Πως το πήρες απόφαση να φύγει!

Αντρέας

Ναι, Τζώρτζη. Την πήρα την απόφαση. Τον έβαλα μαζί με όλους τους άλλους και τον πήγα να πουληθεί. Είπα να προσποιηθώ πως είναι ένας απλός πίνακας κι αυτός. Για πούλημα. Ε, δεν πολυδιακρίνω και τα χρώματα τόσο... Πάνω κάτω, μοιάζουν μεταξύ τους. Στο γκρίζο. Ίδια θέματα όλοι. Θάλασσες, ναυάγια, απόγνωση και η ίδια πάντα γυναίκα. Άλλοτε ματωμένη στην καρδιά, άλλοτε να την πνίγουν πριν τη θάλασσα δυο άγρια χέρια, άλλοτε να παλεύει με τα κύματα.

(δείχνει σαν να χάνεται, παύση). Είπα να τον εκθέσω μια φορά. Στο κάτω κάτω, στη ζωγραφική, τουλάχιστον, πέτυχα από μια βλάβη που μου χάρισε η φύση (με ειρωνεία και πικρία). Πίνακες που πουλάνε τρελά στις εκθέσεις, κάποιου άσημου ζωγράφου (με στόμφο, αργά, ειρωνικά) «με εκφύλιση της ωχράς κηλίδας»! Αυτόν, που γράφει παράλογα για καταπιεσμένη ελευθερία. Ναυτικός, ζωγράφος, συγγραφέας. Πώς τα συνδέει ένας άνθρωπος αυτά; Είναι ολοφάνερο. Κάτι θα λείπει απ' τη ζωή του και το ψάχνει.

Μίνως

Καλά, μην το λες υποτιμητικά. Το ξέρεις πως κι εσύ και τα έργα σου αξίζουν.

Αντρέας *(το γειώνει, μιλώντας πιο υποτιμητικά, ωμά)*

Πεντάρα δεν θα έδινε κανείς αν είχα φυσιολογική όραση… Το ξέρεις.
(αστειεύεται, με ειρωνική προς τον εαυτό του διάθεση) Ευτυχώς, ανικανότητα έχω μόνο στο να διακρίνω τα χρώματα. Στα άλλα, ήμουν πάντα καλύτερος απ' όλους στο παζάρι. Ειδικά στα κορίτσια! (γελάει)

(κατεβάζει τόνο απότομα, με δόση πικρίας) Εδώ, όμως, δεν έδωσαν σημασία. Κανείς. Η Μέδουσά μου, δεν τους είπε τίποτα. Δεν την ένιωσαν. Μόνο και μόνο που εκτέθηκε. Πέρασε αδιάφορη.
(με αποφασιστικότητα) Προτιμάω να την έχω εδώ, πεταμένη, αλλά εικόνισμα. Μόνο δικό μου εικόνισμα είναι. Ποτέ δεν θα ανήκει σε άλλον εκτός από μένα.

Μίνως

Σίγουρα. Είναι η ζωή σου όλη ο πίνακας αυτός, καπετάνιε. Δεν του αξίζει, όμως, το στραπατσάρισμα που του έχεις εδώ μέσα.

Αντρέας

Το στραπατσάρισμα, γιατρέ, στην ψυχή μου είναι. Το ξέρεις καλά. Αυτά τα δυο πάνε μαζί. Χέρι με χέρι. (μικρή παύση) Όπως πήγαινα εγώ μαζί της.

Ο κόσμος, όταν θέλει ν' αγοράσει ζωγραφική, για να στολίσει τον τοίχο του, ψάχνει να βρει κάτι που να του μιλάει στην ψυχή. Κάτι από ένα κομμάτι της ζωής του θέλει να βλέπει κρεμασμένο. Κάποιες αναμνήσεις να του φέρνει στον νου. Όλοι κοιτάνε ν' αγοράσουν λίγες δικές τους στιγμές. Ένα τοπίο κάπου ήσυχα, με δέντρα και ποτάμι, ένα σπίτι, μια ανθοδέσμη, φρούτα, παιδιά, γέρους, ένα γυμνό, ζώα, βαρκούλες, κύματα, κύματα, κύματα…

Αυτός ο πίνακας είναι μονάχα μια απάτη στα μάτια των άλλων. Ένα πλάσμα ανύπαρκτο βλέπουν, να τους μεθά και να τους πνίγει. Μια μέδουσα. Τι μνήμες, λοιπόν, από μια μέδουσα θα μπορούσαν να ξυπνήσουν σε έναν αγοραστή; Ποιος να αποζητήσει κάτι τόσο αποκρουστικό; Πώς μπορεί να μιλήσει στους άλλους ένα δικό μου ναυάγιο;

Σκηνή Δεύτερη

Ο Αντρέας, όρθιος, κοιτώντας από το παράθυρό του έξω, με μια κούπα καφέ στο χέρι, μονολογεί. Κάποια στιγμή, πλησιάζει προς το κοινό και απευθύνεται.

Η θάλασσα. Αυτή με μεγάλωσε. Από παιδί, με έψησε η αλμύρα της. Αυτή η αλμύρα μ' έκαψε όταν τη βρήκα στα μάτια της. Και με τράβηξε στον βυθό της. Ακόμα μέσα της ταξιδεύω. (παύση) Μάρα. Το όνομά της η θάλασσα. (μεγάλη παύση) Αυτός είναι ο μόνος μου ζωντανός πίνακας. Κινείται κι αλλάζει συνέχεια. Από την άγρια τρικυμία που θαρρείς θα σε καταπιεί, παραδίνεσαι στην απεραντοσύνη της γαλήνης της. Το χρώμα της, πουθενά το ίδιο. Συγκατοικεί με τον ήλιο, τα σύννεφα, την άμμο και τα βράχια. Γίνεται σειρήνα, γοργόνα, γυναίκα. Σου δίνεται και της χαρίζεσαι. (παύση) Σε αλλάζει όπως αλλάζει. (μεγάλη παύση)
Τα μεσημέρια, συνήθιζα να παίζω με τον ήλιο πάνω στα νερά της. Μια κοίταζα ψηλά, μια πάνω της εκεί που έσκαγε το φως. Όσο πιο δυνατό, να ξέρεις, τόσο πιο πολύ τραβάει το βλέμμα. Με τύφλωσε. Ή μάλλον, όχι ακριβώς. Με έκανε να βλέπω όπως εκείνη δημιουργούσε. Τα χρώματά της. Κάτι σαν μια ζεστή, γλυκιά ανατριχίλα, που μας γεμίζει ζωή και ευφορία. (παύση) Μάρα. Κατοικεί σαν τη θάλασσα, μέσα μου.
Εκείνη μ' έμαθε να ζωγραφίζω. Βλέποντάς τη. Θολά. Με τον ίδιο τρόπο που έχει και το μυαλό μας να αλλοιώνει το καθετί και να το κάνει να φαίνεται όπως εμείς επιθυμούμε. Τη ζωγράφισα να παλεύει μέσα στο κύμα. Έτσι όπως εγώ την είδα να βουλιάζει και να χάνεται.
Να τη σκεπάζει το νερό και να ρουφάει το υγρό των ματιών της.

Την ώρα εκείνη, ενώ εγώ γαντζώθηκα γερά πάνω στη σχεδία μου, άφησα τα χέρια της να γλιστρήσουν. Λες κι άφηνα να φύγουν από πάνω μου τα βαρίδια που κουβαλούσα.

Μείναμε κι οι δυο πιστοί στη μοίρα που διαλέξαμε. Αφεθήκαμε. Την τελευταία της ανάσα εγώ την άφησα. Της την πήρα. Με μια περίεργη ηδονή. Και αφέθηκα να βουλιάζω κι εγώ αργά στην υπόλοιπη ζωή μου ως τώρα. Να βυθίζομαι, μέρα τη μέρα, στα άπατα του μυαλού μου.

Εμφανίζεται σαν σκιά η Μάρα. Μοιάζει να στέκεται κάπου δίπλα του. Συνομιλούν.

Μάρα

Αντρέα, είναι όμορφη μέρα. Έρχεται άνοιξη. Βλέπεις;

Αντρέας

Αεράκι. Κοίτα. Σαν να πετάνε πουλιά. Σαν αφροί είναι πάνω στα κύματα τα πανιά. Έτσι έλεγες. Ένα με τα σύννεφα. Θυμάσαι; Ταξιδεύαμε, Μάρα.

Μάρα

Το αγαπούσα, το καΐκι. Δεν ζήλευα που το κυβερνούσε άλλη. Μόνο ήθελα κι εγώ έστω και μια φορά να το ταξιδέψω μαζί σου. Ίσως κι ακόμα μια. Δεν πρόλαβα.

Αντρέας

Είχα ζωγραφίσει για σένα δυο γαλάζια μάτια δεξιά κι αριστερά στην πλώρη. Ήθελα να πιστεύω πως έβλεπες τα πελάγη όταν ανοιγόμουν. Τα μάτια σου. Χρόνια περίμενα αυτό το ταξίδι. Σε περίμενα από παιδί. Από τότε, που πρωτογνωριστήκαμε.

Μάρα

Συναντηθήκαμε στο πετρωμένο δάσος.

Αντρέας

Θυμάσαι; Σε φίλησα στο μάγουλο. Κοκκίνισες.

Μάρα

Ήταν το μόνο φιλί που σου έκλεψα. Φοβόσουν.

Αντρέας

Χάθηκες μετά. Ρωτούσα, αλλά δεν έβρισκα άκρη. Δεν έγινα ποτέ σαφής σε ό,τι έλεγα στους άλλους για σένα. Η αλήθεια είναι πως φρόντιζα καλά γι' αυτό. Δεν ήξερα αν εσύ -

Μάρα

- *Αν ήξερα… Αν μου 'χες πει… Μόνο στα δακρυσμένα μάτια του σκύλου του Αράπη, που γύρναγε στην παραλία σ' έβρισκα. Του μιλούσαμε κάποτε. Δεν έβλεπε καλά. Μας μύριζε κι ερχόταν. Θυμάσαι; Και στις μπουνίτσες όποιου βρέφους έβλεπα να κρατά η μάνα του. Και σ' εκείνη τη θαλασσινή σταγόνα, θυμάσαι; Που είχα την τύχη να κολυμπήσει πάνω μου. Εκείνη, θυμάσαι; Που κύλησε κι άγγιξε την άκρη του μεγάλου σου δάχτυλου στο πόδι και γελούσα. Ή, ίσως εκείνη που εξατμίστηκε πάνω στο φρύδι σου. Και τη φίλησα.*

Αντρέας

Δεν σ' αναζήτησα πιο πολύ. Δίστασα. Φοβόμουν. Σε φοβόμουν.

Μάρα

Ανήκες σ' άλλες τότε.

Αντρέας

Δινόμουν. Σ' εσένα ανήκα. Δεν μπόρεσα να στο πω. Σκεφτόμουν πώς. Εσύ μ' εμένα;

Μάρα

Σκεφτόμουν πώς. Εσύ μ' εμένα;

Αντρέας

Δεν ήταν τόσο απλό.

Μάρα

Όχι. Δεν ήταν. Σαν αναμνήσεις σε μια πόλη σ' αγαπούσα. Με ματιές, ήχους κι αγγίγματα που δεν ζούσαν. Εκεί, που όταν περπατούσα, άφηνα μικρές ανάσες και όνειρα. Ανείπωτα όλα. Ήταν όσα δεν είχαν σκαλιά, εκεί που δεν υπήρχαν δρόμοι να περπατηθούν. Παντού μυρωδιές κι αποτυπώματα βασίλευαν. Και χάθηκα σε παράδρομο ονείρου. Μόνο.

Αντρέας

Πάλι θα φύγεις.

Μάρα

Όχι πια.

Αντρέας

Τώρα πια, πρέπει.

Μάρα

Πρέπει γιατί σ' αγάπησα; Το τελευταίο φορτίο που έγειρε στο κύμα μου ήσουν. Με βύθισε κι έφυγε. Πριν ακουμπήσει το κοχύλι ν' ακούσει να χτυπάει παφλασμό η καρδιά μου. Κάποιες στιγμές της κάθε μέρας, κάπου εκεί δίπλα θα μένω ακόμα! Ώσπου να γίνω αίσθηση, πρώτα αφής σαν χνούδι στον καρπό, μετά λευκή διάφανη σκιά, πριν πέσω σταγόνα δάκρυ στ' αχείλι άκρη κι ηχώ κομμένης ανάσας που βγαίνει στον γυαλό. Κι όταν φτάσει να νιώσει σάρκα η όσφρηση, να φύγω πάλι.

Αντρέας

Πρέπει γιατί σ' αγάπησα.

Ο Αντρέας ξαπλώνει στον καναπέ, βάζει τη συσκευή οξυγόνου στο πρόσωπο και κοιμάται. Η Μάρα φεύγει.

Σκηνή Τρίτη

Στην αίθουσα της εντατικής, ο Αντρέας με τη μάσκα οξυγόνου. Ο Μίνως και ο Τζώρτζης στις δυο καρέκλες δίπλα στο κρεβάτι του.

Τζώρτζης

Κοίτα τον. Δυο μέτρα άντρας. Τον έφαγε η αλμύρα, το τσιγάρο και μια γυναίκα.

Μίνως

Κι ο καημός, τον έφαγε, Τζώρτζη. Αφέθηκε και βούλιαξε για τα καλά στη μοναξιά του.

Τζώρτζης

Μοναξιά, ποιος, ο Αντρέας! Πού οι ωραίοι καιροί του! Το γέλιο του! Όλοι μιλούσαν για τον καπετάνιο, τον ζωγράφο της θάλασσας.

Μίνως

Της αλλιώτικης, όμως. Της δικής του θάλασσας. Όπως μόνο εκείνος την έβλεπε και την ένιωθε. Γυναίκα γι' αυτόν ήταν κι η θάλασσα. Με όλα όσα του έδωσε και του πήρε. Αυτή που λάτρεψε από μικρός. Το πάθος του.

Τζώρτζης

Δεν θα ξεχάσω, ρε Μίνω, ποτέ τις ιστορίες του, κάτω στο νησί τα καλοκαίρια. Έτσι που τον βλέπω τώρα, ξέρεις τι θυμήθηκα; Που μας έλεγε πως μικρός κοιμόταν με μανταλάκι στη μύτη, για να μάθει ν' ανασαίνει απ' το στόμα για τις βουτιές του. Κι όταν έπινε λιγάκι παραπάνω, μας έπαιρνε μέσα στα σώψυχά του και μας ταξίδευε με τα λόγια του. Μάγκας σε όλα του. Όλοι τον θαύμαζαν. Όταν μιλούσε, μάγευε. Πού να το 'ξερε πως τώρα…

Μίνως

Το περίμενε από καιρό πως θα συμβεί. Ήξερε πού βαδίζει με την αρρώστια του. Του τα 'λεγα. Πρόσεχε, Αντρέα! Αυτοκτονείς, φίλε! Κι αυτός γέμιζε με όλο και περισσότερο καπνό τα πνευμόνια του. Είχε αφεθεί πια στο τέλος που διάλεξε. Αν και, ξέρεις, κατά βάθος δεν ήθελε να πολυπιστέψει στη σκιά του θανάτου. Απ' τη μια την απωθούσε, απ' την άλλη δεν ήθελε άλλο να ζει. Δεν τον έβλεπες πώς έκανε;

Τζώρτζης

Τον είχε λιώσει αυτή η ιστορία με τη Μάρα. Δεν μπορούσε, να κάνει αλλιώς, ρε Μίνω. Κάπου, ακόμα κι εγώ, τον ένιωθα.

Μίνως

Ήταν το μόνο που περίμενε. Όπως περίμενε χρόνια κι εκείνην. Δεν τον γέμιζε άλλο η ζωή του. Δεν μπορούσε αλλιώς.

Τζώρτζης

Τη θαύμαζα τη Μάρα. Ωραία γυναίκα. Τύπισσα απ' τις λίγες. Είχε κάτι διαφορετικό πάνω της. Ταιριάζανε. Ήταν φτιαγμένος ο ένας για τον άλλο.

Μίνως

Μοιάζανε πολύ. Δεν μοιάζανε;

Τζώρτζης

Κι οι δυο τους, παιδιά της θάλασσας.

Μίνως

Θυμάσαι πόσο ευτυχισμένοι ήταν μαζί;

Τζώρτζης

Αν θυμάμαι, λέει…

Μίνως

Τα μάτια τους έλαμπαν από χαρά. Και όταν ερχόταν η ώρα να χωρίσουν, σκοτείνιαζαν κι οι δυο, μέχρι να ξαναγυρίσει ο καιρός να βρεθούν.

Τζώρτζης

Παθιασμένος μαζί της. Της υποσχόταν να την ξαναδεί κι έπαιρνε όρκο μέσα του την ίδια στιγμή, να εξαφανιστεί απ' τη ζωή της. Πώς το 'κανε αυτό, ρε φίλε;

Μίνως

Τον στοίχειωνε αυτό το παιχνίδι. Με τα προσχήματα συνέχιζε την κατάρα της μοναξιάς του.

Τζώρτζης

Κατάρα ήτανε! Καλά το λες. Έσβηνε τα χνάρια του και χανόταν. Μπερμπάντευε από δω κι από κει, μόνο και μόνο για να ξεχάσει.

Μίνως

Όμως, δεν το άντεχε και θυμάσαι τι μας έλεγε συνέχεια; Πως ανυπομονούσε πότε θα 'ρθει η ώρα να συναντηθούν. Τη ζούσε από μακριά. Κι όταν αυτή εμφανιζόταν, λες και πάλι έψαχνε να βρει έναν τρόπο να την απομακρύνει.

Τζώρτζης

Μες στα μάτια μου τον έχω. Για μήνες μετά, σαν τον χαμένο, βουτούσε συνέχεια κάπου εκεί γύρω από το ναυάγιο και όλο κάτι προσπαθούσε να βρει. Τον κυνηγούσανε φαντάσματα. Άλλη κουβέντα δεν έκανε. Όλο μουρμούραγε κι έλεγε πως ζούσε έναν εφιάλτη. Πως είχε τρελαθεί.

Μίνως

Ξέρεις, Τζώρτζη, τη νύχτα που έγινε το κακό, γύρισε και μου 'πε μια κουβέντα… Πως για πολύ καιρό τριγύριζε στο μυαλό του να την τελειώσει την ιστορία. Πάνω από τρία χρόνια το πάλευε μέσα του. Μέχρι που ήρθε η ώρα και κατάλαβε πως δεν θα άντεχε να την αφήσει να φύγει πάλι μακριά του.

Τζώρτζης

Το σκάρωνε, συνέχεια. Το 'φερνε από δω, το πήγαινε από κει κι όταν μπήκε στα δύσκολα και δεν ήξερε πού στ' ανάθεμα πάει, τότε την πήρε την απόφαση. Τον θυμάσαι κείνο το βράδυ; Τον είχα φοβηθεί. Έπινε ασταμάτητα. Και γελούσε. Ποιος να 'ξερε;

Μίνως

Πρέπει να έδεσε περίπου ένα μίλι απόσταση έξω απ' το λιμάνι. Τόσο το είχε υπολογίσει, όταν ήρθε σπίτι μου να μου πει τι συνέβη. Μες στη νύχτα μου χτύπαγε την πόρτα φωνάζοντας. Αλαφιασμένος. Χαμένος. Τι μπορούσα να κάνω; Αυτή είχε φύγει. Δεν γινόταν να γυρίσει πια. Δεν είπα τίποτα. Σε κανέναν. Πόσοι άλλοι να χάνονταν μαζί της;

Τζώρτζης

Ναι, τον θυμάμαι κι εγώ. Δεν άνοιξα το στόμα μου κι εγώ σε κανέναν, γιατρέ. Θα μας έπαιρνε όλους σβάρνα. Τέλειωνε και το καλοκαίρι. Πλάτη στο άραγμα. Έτσι κι αλλιώς, όλα τέλειωναν. Οι διακοπές, όλα. Όλοι γυρνούσαν στα σπίτια τους και πίσω ξανά απ' την αρχή. Νέα εποχή ξεκινούσε τον Σεπτέμβρη. Ό,τι και να γινόταν, αυτή θα του 'φευγε κι αυτός, πίσω πάλι στα ίδια του. Θέλει πολύ να σου γυρίσει;

Μίνως

Εκείνο το βράδυ, μες στ' άγρια μεσάνυχτα, είδα έναν Αντρέα αλλιώτικο. Τόσο άδειο ήταν το βλέμμα του που τρόμαξα. Κατάλαβα πως κάτι σοβαρό είχε συμβεί. Κάθισε κατακίτρινος, σαν νεκρός και μου μιλούσε μονότονα, χωρίς χρώμα στη φωνή του. Όπως όταν διάβαζε εκείνες τις ατέλειωτες σελίδες που έγραφε και χανόταν.

Την τράβηξε ο βυθός και χάθηκε, μου είπε.

Ήταν σαν να ήμουν εκεί μπροστά την ώρα που έγινε το κακό. Μίλαγε, μέχρι που ξέσπασε σε λυγμούς. Μετά, πήρε ανάσα κι άλλαξε το ύφος του. Λες και ξαλάφρωσε.

Να σου πω, ρε Τζώρτζη; Ήταν καλύτερα όλο αυτό να σβήσει έτσι. Σιγά σιγά, να χαθούν όλα, όπως κι εκείνη μέσα απ' τα χέρια του. Και τελικά, ούτε βρέθηκε ποτέ η Μάρα ούτε τη γύρεψε κανείς.

Τζώρτζης

Ποτέ. Αυτόν τον έφαγαν οι σκέψεις, οι ενοχές και οι γαμοδίνες του.

Σκηνή τέταρτη

Σπίτι του Αντρέα. Κάθεται με το οξυγόνο στον καναπέ, στο σαλόνι. Μπαίνει ο Μίνως. Ο Αντρέας, βγάζει το μηχάνημα και βάζει τσίπουρο στα ποτήρια.

Αντρέας

Σε περίμενα ώρες. Μου το 'φερες; Έστω παπαρούνες, βρήκες; Άσπρες. Της παραλίας.

Μίνως

Σου έφερα το τσάι του βουνού.

Αντρέας

Τι να κάνει στο χτύπημά μου; Λάβδανο σου ζητάω! Βρες το!

Μίνως

Αντρέα, σύνελθε. Δεν σε βοηθάει το πιοτό.

Αντρέας

Ξέρεις πως το πάλεψα κι ακόμα το βασανίζω. Δεν σβήνει. Με τραβάει πιο βαθιά. Είμαι σ' απόγνωση.

Μίνως

Εξοντώνεσαι. Γύρνα στα παλιά καλά σου. Βγες έξω. Ζήσε, ψάρεψε, φλέρταρε ξανά ή έστω μείνε εδώ μέσα κλεισμένος, αλλά ζωγράφισε πάλι. Αντιστάσου.

Αντρέας

Μίνω, άκου με. Κατάλαβέ το. Με έχει τραβήξει μαζί της. Δεν θέλω να σωθώ. Αυτό είμαι. Έτσι με αγαπάω.

Μίνως

Κουρελιασμένο;

Αντρέας

Έτσι όπως ήμουν από τότε που ξεκίνησα μαζί της. Απ' την αρχή, φθορά ήταν η κατάσταση. Όταν το πρωτοζείς, σε παίρνει αλλιώς. Ζούσαμε τον έρωτα που χάσαμε τότε και αυτό γρήγορα έγινε πάθος. Η λαχτάρα που ξαναγεννήθηκε μόνο ποινή ήταν. Έπρεπε να μας φτάσει ως εδώ. Ήταν επόμενο να χωριστούμε έτσι. Η μοίρα, λένε πως είναι τιμωρός. Ό,τι αξίζει χαρά, το επιστρέφει πόνο. Η Μάρα με περιμένει ακόμα. Μόνο απ' εκεί θα μπορούσε να με περιμένει.

Μίνως

Το να πέσει στη θάλασσα, το ξέρουν όλοι πως δεν ήταν τυχαίο, Αντρέα. Σπρώχτηκε από κάτι. Το ίδιο κάνει. Σημασία έχει μόνο το αποτέλεσμα. Κι αυτό είναι η ζωή που κάνεις από τότε. Κρυφτό από το ίδιο σου το βλέμμα.

Αντρέας

Τι θες να κάνω; Να το γλεντήσω;

Μίνως

Αντίκρυσε την αλήθεια σου και βάλ' την απέναντί μας. Μίλα και βγάλ' το από μέσα σου. Μοιράσου το όλο μ' εμάς, που ξέρουμε. Ξαλάφρωσε.

Αντρέας

Σε βασανίζει τόσο αυτή η αλήθεια; ΕΙΝΑΙ απέναντί μου. Άρα, και απέναντί μας. Και, ναι. Μια συγνώμη θα ήθελα να είχα πει.

Μίνως

Σ' εσένα, νομίζεις, δεν οφείλεις λίγη συγχώρεση;

Αντρέας

Για μένα αρκεί το πως εκείνη ήρθε έστω για λίγο και ζωντάνεψε τ' όνειρό μου. Μου έδωσε ό,τι επιθυμούσα.

Μίνως

Κι εσύ τι έδωσες;

Αντρέας

Τον εαυτό μου.

Μίνως

Πρέπει να ήταν πολύ απαιτητικός άνθρωπος.

Αντρέας

Ναι. Ήταν. Έτσι έπρεπε να ήταν μαζί μου. Και είχε δίκιο.

Μίνως

Τη γνώριζες από παλιά.

Αντρέας

Με φλέρταρε τότε. Και μια φορά μόνο βρεθήκαμε. Μια μοναδική φορά. Ήταν σχεδόν στα δεκαεφτά της. Ως εκεί. Χαθήκαμε μετά. Σχέσεις πολλές. Έρωτες. Όμως, αυτή πάντα εκεί, δεν την ξεχνούσα.

Μίνως

Και;

Αντρέας

Ξαναβρεθήκαμε τυχαία. Βράδυ. Αργά. Με είχε ψάξει. Μ' έψαχνε χρόνια. Ήξερα πως με ήθελε. Το είδα πώς με κοίταζε. Και μέσα μου χτυπούσε ένα ζεϊμπέκικο, σαν να ζητούσε να μπολιαστεί η ψυχή με πάθος. Την ξελόγιασα. Με εμπιστεύτηκε. Αφέθηκε και μου δόθηκε.

Μίνως

Αν δεν το ήθελε, δεν θα γινόταν…

Αντρέας

Αυτό της είπα κι εγώ. Αν δεν θέλεις, της είπα, δεν πειράζει. Περάσαμε όλο το βράδυ μαζί. Κι αυτό συνεχίστηκε. Λίγες μέρες μαζί, στα κλεφτά κι έφευγε. Μόνο. Έπρεπε να χαθούμε χρόνια και τώρα πια να μάθω τι συνέβη. Ένα βράδυ, μετά τον έρωτα, μέσα στο κλάμα της, μου μίλησε για το παιδί. Δεν το γέννησε το παιδί μας. Στα δεκαοχτώ της. Μου είπε πως το έκανε, γιατί εγώ δεν τη γύρεψα ξανά μετά τη μέρα εκείνη. Έπεσε κεραυνός και μ' έκαψε την ώρα εκείνη. Μου το στέρησες, της είπα. Μου το πήρες. Τα χείλη του τα έβλεπα μπροστά μου να τρέχουνε αίμα. Σαν τριαντάφυλλο ήταν. Τα μάτια του σαν τρύπες που μέσα σβήνανε αστέρια. Και τα χέρια του τα τράβαγε προσευχή ο ουρανός. Πετούσε. Κι ήταν μωρό. Είχα παρανοήσει. Ήμασταν παιδιά. Δεν έπρεπε να μου πει. Μπορούσα και να μην το μάθω ποτέ.

Μίνως

Μα… ήρθε τόσα χρόνια μετά… για ποιο λόγο να στο πει; να σου πει, τι…;

Αντρέας

Σταμάτα, Μίνω. Με αγαπούσε. Πολύ.

Μίνως

Τότε, πώς λες πως απαιτούσε; Τι; Τι σου απαιτούσε;

Αντρέας

Την αγάπη. Μόνο. Που δεν μπορέσαμε να τη ζήσουμε από κοντά. Μοιραζόταν. Κι όλο αυτό που χάθηκε, μας έτρωγε τα σωθικά.

Μίνως

Κι έτσι, έγινες ένα με τη θάλασσα. Και ζωγραφίζεις ναυάγια.

Αντρέας

Τη μνήμη της επιθυμίας. Εκείνη ζωγραφίζω.

Μίνως

Πώς το αντέχεις;

Αντρέας

Τη γαλήνη τη βρίσκεις μόνο από απόσταση.

Μίνως

Αλλά κάθε φορά που χωρίζατε, περίμενες να ξανασυναντηθείτε.

Αντρέας

Δεν μου ανήκε, όμως, Μίνω.

Όταν έσβηνε, ήταν η πιο ωραία μας στιγμή. Την ένιωσα ολόδική μου.

Μίνως

Τι λες, πάλι, Αντρέα; Κατάλαβες τι σκεφτόταν εκείνη τότε;

Αντρέας

Με κοιτούσε. Μόνο εγώ ήμουν εκεί. Μπροστά στα μάτια της.

Μίνως

Δεν ξέρεις αν σ' έβλεπε.

Αντρέας

Μου αρκούσε να τη βλέπω. Να ψάχνει αυτό που ήθελε μέσα από τη μορφή μου. Δεν αντιστάθηκε. Δεν θέλησε ν' αντισταθεί. Άφησε τα χέρια μου. Το πρόσωπό της ήταν τελείως γυμνό εκείνη την ώρα. Άχρωμο. Όσο τη σκέπαζε το νερό, λες και γινότανε πιο φωτεινό. Ήταν το πρόσωπο που έβλεπα κάθε φορά που μου δινόταν… κι ήξερε πως σε λίγο θα φύγει. Καθρεφτίστηκα πάνω της. Άρχισα να βλέπω αίμα χωρίς χρώμα. Έκρυβε τον θάνατο. Δεν με άφησε να δω τον πόνο της ή ό,τι άλλο της απέμενε. Πέθαινε και ένιωθα πως έσβηνε μέσα μου. Το χρώμα της έγινε ένα με το χρώμα του νερού το βράδυ. Το τελευταίο της βλέμμα έπεσε πάνω μου. Τα μάτια της δεν είχαν χρόνο να δακρύσουν. Της έσταξα δυο δάκρυα και την ελευθέρωσα. Η τελευταία της ανάσα σκορπίστηκε στον αέρα μου. Κύλησε βαθιά κάτω απ' το κύμα, ώσπου χάθηκε. Δεν φαινόταν πια.

(Σβήνουν τα φώτα και μένει μόνος του. Διαβάζει από ένα τετράδιο.)

Στο κάτω κάτω, όλοι πεθαίνουμε. Ο θάνατος, σου παίρνει πρώτα τα ψέματα που δεν πρόλαβαν να γεννηθούν ακόμα. Ήθελα να είναι δίπλα μου. Όχι μόνο σκιά κι ανάμνηση. Όχι κρυφή εμμονή. Ολόδική μου. Γυναίκα κι έμπνευση. Η θάλασσά μου. Mare meum. Μόνο έτσι θα την ακολουθούσα. Ήθελα να είμαι σε όλα της εκεί. Δίπλα. Να τη βλέπω. Να τη βλέπω. Πλήρωνα τα χρόνια που την έχασα. Την πήρα δική μου. Τη ρούφηξα. Είμαι εκεί.

Σκηνή πέμπτη

Εντατική. Μίνως και Τζώρτζης μαζί του.

Τζώρτζης

Πουλήθηκε χθες. Τσάμπα τον πήραν.

Μίνως

Ποιος τον αγόρασε;

Τζώρτζης

Ένας τύπος, απ' αυτούς τους εκκεντρικούς. Πήρε όλη τη σειρά, ο τύπος.

Μίνως

Όλοι ήταν με ναυάγια και γυναικεία χέρια σε απόγνωση. Τι μπορεί να είδε αυτός μέσα τους;

Τζώρτζης

Κάποιο δικό του βίτσιο θα είδε. Έτσι δεν δουλεύει συνήθως, με τους λεφτάδες;

Μίνως

Ναι. Έτσι δουλεύει η τέχνη. Κάπως εγωιστικά. Με το πώς μπορεί να δει ο καθένας τα χρώματα του άλλου για δικά του.

Τζώρτζης

Πόσο θα τον κρατήσουν τον Αντρέα εδώ;

Μίνως

Θα φύγει απόψε, είπαν οι γιατροί. Όπου να 'ναι θα σβήσει ο φίλος μας, Τζώρτζη. Δεν θα μάθει τι απέγινε το κομμάτι του. Καλύτερα. Δεν ήθελε να δοθεί αυτός ο πίνακας σε άλλον.

Τζώρτζης

Αναπνέει ακόμα.

Μίνως

Του βάζουν μορφίνη και είναι σε καταστολή. Το σώμα του δεν λειτουργεί. Μόνο το μυαλό.

Σκηνή Έκτη

Στον θάλαμο εντατικής. Μίνως και Τζώρτζης, πάνω απ' το κρεβάτι. Ο Αντρέας ξυπνάει.

Αντρέας

Σας άκουγα καθημερινά από πάνω μου να μιλάτε. Τόσες μέρες με στέλνετε στον τάφο και με κλαίτε. Ώρες ολόκληρες με μοιρολογήσατε σαν σχολασμένο. Και πρέπει εγώ να πάω στον τελευταίο απολογισμό τώρα. Να μετρήσω πόνο. Ποιανού θέλετε; Τον δικό μου! Κάποιου που σκότωσε την ψυχή του. Σας ευχαριστεί, ε; Ακούστε με, για μια μόνο φορά. Δεν μπορεί αυτό να γίνει. Δεν είμαστε στην ίδια ευθεία όλοι. Είμαι τρελός. Αυτό που για μοναδικό δώρο μου προσφέρεται τώρα πεσμένο στα γόνατα, είναι να μπορώ να αποχαιρετάω τα χρόνια που οι άλλοι περιμένετε.
Το παίζετε φίλοι. Πώς; Κάθεστε μερόνυχτα από πάνω μου και καταγράφετε τη ζωή μου. Αντικείμενο μελέτης ο τρόπος που πεθαίνει ένας ερωτευμένος φονιάς! Αυτός που σας αφήνει κληρονομιά το ανομολόγητο έγκλημά του. Και οι ασκούμενοι γιατροί και ψυχολόγοι, να λένε πάνω από το ζωντανό πτώμα μου πως η περίπτωσή μου θα γυρίζει σαν δείγμα προς μελέτη από συνέδριο σε συνέδριο.
Άκουγα κι άκουγα ασταμάτητα, χωρίς εγώ να μπορώ να μιλήσω. Ακριτομυθίες. Ό,τι λέγατε εν θερμώ την ώρα που όλα έδειχναν πως ήμουν κλινικά νεκρός. Δεν υπήρχε περίπτωση να νιώσετε πως νιώθω. Δεν θα μάθετε ποτέ πως ο ήχος σας έφτανε βαθιά στην ψυχή μου.
Τα μηχανήματα, δεν μπορούν να μετρήσουν τα μοιρολόγια εκείνων που στέκονται πάνω από τον επικείμενο νεκρό τους. Αυτά που λέμε σαν φάρμακο, για να απαλλαγούμε όσο πιο γρήγορα από τον πόνο των αγαπημένων που μόνοι τους επέλεξαν να φύγουν.
Τι αντίδοτο έχουμε; Τη δυσαρέσκεια. Την ηθική κατακραυγή. Τη σκληρή κριτική για τους σκατόψυχους που έχουν μπλέξει την ηθική με την ελευθερία της ψυχής.
Τι;! Περίεργο φαίνεται κι αυτό; Άκουγα από την πρώτη ώρα που αρχίσατε να μου αλλάζετε συνέχεια τα αποστειρωμένα σωληνάκια της μύτης. Το αλκοόλ τους μου θυμίζει εκείνο το φτηνό σφηνάκι τσίπουρου που πίναμε κλεφτά μες στην τουαλέτα του σχολείου. Και κάτι λίγο από ασετυλίνη μου θυμίζει αυτή η χειρουργική φλουρέντζα - λάμπα ανάκρισης που μ' έχετε από κάτω. Δυο βδομάδες με κρατάτε διασωληνωμένο.
Νομίζετε πως παραμιλάω τώρα. Πως έχω διάθεση για επίθεση. Όχι. Μια έξαρση είναι λίγο πριν το τέλος. Έτσι είναι ο επιθανάτιος ρόγχος. Να φύγω θέλω. Τι μπορεί να είναι πια λογικό, νομίζετε;
Γεύομαι και τον δικό μου θάνατο τώρα. Έχει εκείνη τη μεταλλική γεύση που βγάζει η σκουριά που γλείφεις, την ώρα που παλεύεις να κόψεις το σκοινί απ' τον κάβο και σπας τα δόντια. Αυτή η ίδια γεύση, σαν αγκίστρι έρχεται και μου ματώνει αυτή τη στιγμή τα χείλη. Σαν το τελευταίο φιλί μας. (παύση)
Μάρα…(μεγάλη παύση)
Δεν γυρίζω πίσω. Δεν την ξεχνάω. Μου ζητάτε τα μέσα μου να ξεχάσω. Τέλειωσα. (απότομα) Κουράστηκα. Σχόλασα. Είμαι πτώμα. Απλώς ζω ακόμα.

Σκηνή έβδομη

Σπίτι του Αντρέα. Ανοίγει την πόρτα στη Μάρα.

Αντρέας

Μάρα.

Μάρα

Γεια. Συγνώμη. Άργησα πολύ. Βρέχει πολύ και –

Αντρέας

- *Είχα αρχίσει να πιστεύω πως δεν θα έρθεις. Έχεις γίνει μούσκεμα.*

Μάρα

Δεν είναι τίποτα.

Αντρέας

Έλα, κάθισε. Τι θες να πιεις;

Μάρα

Δε- δεν ξέρω. Εσύ; Τι πίνεις;

Αντρέας

Έπινα, περιμένοντας, τσίπουρο. Θες;

Μάρα

Τι άλλο έχεις;

Αντρέας

Ένα τσιπουράκι, θα το πιεις.

Μάρα

Μεγάλη Τετάρτη σήμερα, Αντρέα. Η μέρα που οι αμαρτίες αλείφονται μύρο.

Άντε, βάλε να πιούμε λίγο. Κι εγώ μεθυσμένη ήρθα. Μεθυσμένη από λαχτάρα.

Αντρέας

Σε πεθύμησα πολύ.

Μάρα

Καπετάνιε μου!

Αντρέας

Πώς είσαι; Πες μου. Πέρασε πολύς καιρός.

Μάρα

Αυτή τη φορά, ναι. Μου έλειψες πολύ. Σε σκεφτόμουν.

Αντρέας

Έλεγα πως τράβηξες τη γραμμή σου και ήσουν αλλού.

Μάρα

Δεν έγινε ποτέ αυτό στ' αλήθεια. Αντιθέτως, πίστευα πως εσύ -

Αντρέας

- *Προσπαθούσα να ξεχαστώ.*

Μάρα

Είχες λόγο;

Αντρέας

Η ζωή στο λιμάνι, βοηθάει.

Μάρα

Ναι, καταλαβαίνω. Ξέρεις, γι' άλλο λόγο ήρθα απόψε.

Αντρέας

Ρίξε λίγο φως να καταλάβω.

Μάρα

Ό,τι νιώσαμε, έμενε μέσα μας νωπό, άκαυτο. Η κατάρα, Αντρέα, ζει στο σκοτάδι.

Αντρέας

Ίσως να σου ζητάει να τη σκοτώσεις απόψε.

Μάρα

Η μοίρα της είναι να συνεχίζεται.

Αντρέας

Σταμάτα να μιλάς συμβολικά. Με κουράζεις.

Μάρα

Δεν λέγονται εύκολα αυτά. Είναι λόγια που ξεσκίζουν τ' απομεινάρια μας.

Αντρέας

Κοίτα. Απ' τη στιγμή που ξέρεις τι έχεις απέναντί σου, το αντιμετωπίζεις.

Μάρα

Το μόνο που έχεις απέναντι ή μπροστά σου αυτή τη στιγμή, είμαι εγώ.

Αντρέας

Τότε, κυνήγα την κατάρα που μας χωρίζει.

Μάρα

Νομίζω πως αυτό ακριβώς είναι. Συνέχεια στο κυνήγι την έχουμε. Στο κατόπι.

Αντρέας

Μ' αυτή την αντιμετώπιση την έλκουμε.

Μάρα

Έχει γίνει χάρισμα.

Αντρέας

Ναι. Ή χώρισμα.

Μάρα

Διαχωρισμός. Όταν η κατάσταση ξεπερνά τους κανόνες, η απόφαση είναι δική σου.

Αντρέας

Πες το. Μην παίζεις με τις λέξεις. Δεν το καλύπτεις. Χωρισμός. Για χωρισμό μιλάμε.

Μάρα

Το κάνεις να δείχνει ελπιδοφόρο. Σαν λατρευτική τελετή, που συνεχώς αναβάλλει την ένωση.

Αντρέας

Λύτρωση.

Μάρα

Απαλλαγή.

Αντρέας

Το φευγιό σου κάθε φορά, με ρίχνει σε σκοτεινή φυλακή. Δώσε μου μόνο μια γωνιά παρηγοριάς.

Μάρα

Ελπίδα ζητάς. Ελπίδα σου δίνω.

Αντρέας

Για αποδέσμευση.

Μάρα

Μια εξάσκηση κάνουμε, για να φτάσουμε άνετα στο τέλος.

Αντρέας

Σταμάτα να μιλάς. Φτάνει. Δεν χρειάζεται τίποτ' άλλο.

Μάρα

Ναι. Ψιθυριστά τα είπαμε όλα. Τώρα, όμως, είμαστε ακόμα εδώ.

(φιλιούνται και κάνουν άγρια έρωτα)

Αντρέας

Μα εσύ λύθηκες στα κλάματα!

Μάρα

Καιρό τώρα, έχω στο μυαλό μια χαμένη πυξίδα και πηγαίνω.

Τα βράδια μακριά σου, ένιωθα σαν να μ' ακουμπούσε ο θεός πάνω σε έναν καμβά και να πέθαινα.

Αντρέας

Την τελευταία λέξη δεν την έχει για μένα ο θάνατος.

Μάρα

Αυτή τη λέξη, όμως, χρόνια την υπονομεύει, Αντρέα.

Σκηνή όγδοη

- **Σε μια γωνιά της σκηνής, ένα μικρό γραφείο. Λάμπα με χαμηλό φωτισμό (θα μπορούσε να είναι σαν παλιά ναυτική ή και λάμπα ασετυλίνης). Ο Αντρέας γράφει. Η Μάρα, στέκεται πλάι του ή μπορεί απλώς να ακούγεται χωρίς φυσική παρουσία.**
- **Εναλλακτικά, βρίσκονται στη βάρκα**

Αντρέας *(ακούγεται μαγνητοφωνημένος ή ζωντανά, να διαβάζει αυτά που γράφει)*

Να χαϊδεύεις δάφνη και φρέσκια ρίγανη και να τινάζεις με τα δάχτυλα τον βασιλικό. Να τρυγάς τ' αρώματα ως την τελευταία πνοή τους. Να γεμίζουν τα σπλάχνα κι ο εγκέφαλός σου από τη μια ευωδιές κι από την άλλη καμένο ξύλο. Να γίνονται όλα ένα και να τα ξεμπερδεύεις σαν το κορίτσι την πλεξούδα της μετά τον άγριο έρωτα, που ρίχνει τα μαλλιά στο πρόσωπο, μην τύχει και δει σημάδια ξανάμματος η μάνα της, η φίλη, ο κάθε άγνωστος που θα βρεθεί μπροστά της.

(Απευθύνεται στη Μάρα) Ωραία η βραδιά, απόψε. Σου αρέσει εδώ;

Μάρα

Ναι. Αλλά φτάνει. Ως εδώ. Ξανοιχτήκαμε πολύ.

Αντρέας

Τι… με φοβάσαι;

Μάρα

Το σκοτάδι… Με αγριεύει.

Αντρέας

Είναι πολύ όμορφα εδώ όταν έχει φεγγάρι.

Μάρα

Έχει τον φάρο. Από μακριά μοιάζει πανσέληνος.

Αντρέας

Πολλούς, που δεν ξέρουν πως έχει βράχια η περιοχή, τους ξεγελάει.

Μάρα

Βγαίνεις συχνά έτσι έξω στη θάλασσα τη νύχτα;

Αντρέας

Όταν χρειαστεί, μόνο.

Μάρα

Δηλαδή; Για ψάρεμα ή για ρομαντζάδα;

(κάμποση σιωπή)

Αντρέας

Και τα δυο χρειάζονται. Κάποιες φορές πάνε μαζί. Ανάγκη και αγάπη.

Μάρα

Η ανάγκη για αγάπη υπάρχει στη μοναξιά.

Αντρέας

Μην το λες αυτό. Το ζευγάρι πρέπει να έχει αγάπη.

Μάρα

Κάποια στιγμή, ίσως να σβήσει, να τελειώσει.

Αντρέας

Όχι. Δεν μπορεί να γίνει αυτό. Δεν είναι σωστό. Πρέπει να μείνουν με θυσίες μαζί.

Μάρα

Κι ο έρωτας; Αυτός δεν υπολογίζεται;

Αντρέας

Υπάρχει μέσα στην αγάπη. Τον ξυπνάς.

Μάρα

Και με ξεφτισμένα κουρέλια να τον δεις;

Αντρέας

Τον έρωτα δεν πρέπει να τον ξεχάσεις. Για να μένεις ευτυχισμένος.

Μάρα

Έχει λίγο ψύχρα, Αντρέα. Γυρνάμε; Τι λες;

Αντρέας

Ναι. Έπιασε λίγο καιρός. Διάβασέ μου δυο τρεις γραμμές να σ' ακούσω και πάμε.

Μάρα *(πιάνει στα χέρια το τετράδιο του Αντρέα και διαβάζει)*

Το είχαν συμφωνήσει το ταξίδι τους πριν μπουν στη βάρκα. «Μετακομίζουμε» χάραξαν στην πρύμνη και πήδηξαν στο νερό. Στο παγωμένο νερό. Κάτω από το κύμα. Στην ησυχία και στο σκοτάδι. Στον βυθό τους. Λίγα μέτρα πριν πιάσουν χώμα στην ακτή, που θα τους μελάνιαζαν από χτυπήματα τα βράχια της, διάλεξαν να ξεβραστούν ήσυχα, γλύφοντας τα αφιλόξενα πόδια ενός άλλου κόσμου και ματώνοντάς τα γλυκά.

Αντρέας

Πρόσεχε! Το τιμόνι, Μάρα! Βράχια! Θα χτυπήσουμε. Κρατήσου! Μείνε κοντά μου!

(σκοτάδι)

Σκηνή ένατη

Η Μάρα, απευθύνεται στον Αντρέα. Αυτός μπορεί να βρίσκεται κάπου – ίσως ανάμεσα στους θεατές ή στον θάλαμο της εντατικής ή και να μην υπάρχει στον χώρο.

Μάρα

Πόσο όμορφος, ήσουν, Θεέ μου. Μου έφτανε να σε κοιτάζω αμίλητη. Μου έπαιρνες την ανάσα με το βλέμμα σου. Και χανόταν μέσα στο φιλί σου… Όπως χανόμουν κι εγώ κάθε φορά που βρισκόμουν κοντά σου. Ώρες σχεδίαζα στον νου μου πώς θα ήμουν, τι θα σου έλεγα, πώς θα σου άρεσα για να με θαυμάσεις. Διψούσα να σ' ακούω να μιλάς. Να με κάνεις να γελάω και να με κάνεις να κλαίω.
Γινόμουν έρμα στο σκαρί σου. Κολλούσα στον πυθμένα, στην καρένα του σκάφους σου, πιστεύοντας πως έτσι θα γινόταν πιο καλοτάξιδο, πως θα γινόταν άτρωτο. Θα άνοιγα τα πανιά σου και θα έσκιζα τα νερά. Πολεμούσα εφιάλτες που έρχονταν να αναποδογυρίσουν ό,τι είχαμε ζωγραφίσει μαζί. Να σώσω το ατύχημα που φοβόμουν για μας. Μη χαθούν οι στιγμές μας. Με έναν φόβο ζούσα. Περισσότερο λάτρευα τον πανικό μου, από το να συλλέγω τη χαρά.
Δεν τολμούσα να σ' αγγίξω, μην τύχει και προσβάλω την εφηβική ιερότητα που κουβαλούσαμε. Ή, αυτή που όριζε η άλλη ζωή που είχαμε ταχτεί πια. Με εξουσίαζε τόσο η αναστολή, να μην ξεστομίσω την αλήθεια μου, να μην ξεπεράσω τα όρια που μάταια πολεμούσα να βάλω.
Έτσι, απλά, ήρθε στα χέρια μου η λύση. Πόσο να αντέξει το πήγαιν' έλα της ψυχής;
«Μαρμαίρεις εσύ κι εγώ περιδινούμαι», μου 'λεγες και γελούσα! Κι όμως, ήταν ό,τι μπορούσε καλύτερα να περιγράψει τις δίνες σου. Με βασάνιζε εκείνο το επιπόλαιο γέλιο μου. Όπως ακριβώς σε βασάνιζα την ώρα που ζητούσα να είσαι κοντά μου όταν πεθαίνω. Θυμώνοντας, μου 'χες πει να μη το ξεστομίζω.
Νόμιζα πως θεωρούσες θράσος ή μπορεί και αγγαρεία το να έρθεις να με αποχαιρετήσεις. Άλλωστε, πώς θα έκανες κάτι τέτοιο;
Έπρεπε να σου χαρίσω την ελευθερία που θέλαμε στη ζωή, τολμώντας να φτάσω στο τέλος μας με το δικό μου τέλος. Είχα άλλωστε τόσο λατρέψει την ανάταση που μου είχε δοθεί απροσδόκητα, που έπρεπε να την αφήσω αλώβητη. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Όσο ήταν νωρίς. Αποφάσισα να φύγω. Ήταν η στιγμή εκείνη που μου δόθηκε έχοντάς σε πλάι μου. Αγαπούσα τη θάλασσα. Μου άρεσε να μένω ώρες μέσα της να την τρυγώ. Να χάνομαι στα βαθιά της. Ήθελα να χαθώ για πάντα μέσα της. Νομίζω πως αυτό ζητούσε πάντα η ψυχή μου. Και να είσαι κοντά μου εσύ.
Θυμάμαι την ύστατη ώρα. Είχε πιάσει κύμα. Γλίστρησα. Έπεσα. Με κρατούσες γερά. Με τραβούσες. Τα κύματα με χτυπούσαν στη βάρκα. Ήμουν αποφασισμένη για τον θάνατο. Σου έφυγα απ' τα χέρια. Βούλιαζα και χανόμουν. Φώναζες με πανικό. Βυθιζόμουν και ξεμάκραινα μέχρι που χάθηκα στο σκοτάδι. Δεν μ' έβλεπες πια. Άρχισα να νιώθω το κρύο του νερού στα άκρα. Κατάλαβα πως δυσκολεύομαι να κινηθώ. Δεν μπορούσα να έρθω πίσω, να σου μιλήσω πια, ο μόνος δρόμος επικοινωνίας ήταν πια η ανάσα μου. Το κορμί μου, λες κι έφευγε να επιστρέψει στη γη, να βρει το χώμα που τη γέννησε κι η καρδιά έγινε ένα με το νερό, επέστρεψε εκεί που ανήκε, χτυπώντας γοργότερα από ποτέ.
Όταν πια διαλύθηκε η αίσθηση αυτή, ένιωσα ελεύθερη και άδεια, σαν να ήμουν στο κενό.

Μπαίνοντας μέσα μου νερό, έσβηνε η φωτιά μου.
Όλα τα υγρά στο σώμα μου άρχισαν να εξαφανίζονται, να στεγνώνει το στόμα, η μύτη. Υδρόβιες μέλισσες βούιζαν στ' αυτιά μου. Ένιωσα για τελευταία φορά μια πείνα για τον αέρα. Είδα αργά τις στιγμές μου μαζί σου να ξετυλίγονται και να μπερδεύονται μαζί με άλλες της καθημερινότητάς μου. Σε είχα σπίτι μου. Η καρδιά χτυπούσε αργά, βαριά. Ένιωθα μια παράξενη λύτρωση. Καθώς έφευγε η τελευταία πνοή μου, άφηνα μαζί και όλα όσα ένιωθα, όσα σκεφτόμουν και πέταξα ελαφριά μαζί της.
Μια άσπρη ακτίνα κατέβηκε στην καρδιά και μια κόκκινη άγγιξε το αίμα. Ήρθε κι ένιωσα μέσα μου αυτό που μοιάζει σαν ένα κύμα που γεμίζει με ευτυχία και αγαλλίαση την ύπαρξή μας, ξεκινώντας από τα σπλάχνα και πλημμυρίζοντας τον κορμό μας. Το σώμα μου πέθαινε κι εγώ ξεθώριαζα. Κυριεύτηκα από την απόλυτη γαλήνη και θέλησα να αφεθώ. Αμέτρητο το μέγεθος του χρόνου. Κατάλαβα πως ήμουν νεκρή. Βούλιαζα και σ' έβλεπα να ξεμακραίνεις αργά. Βούλιαζα, αλλά σ' ακολουθούσα. Δεν ένιωσα στιγμή θλίψη. Ήταν σαν όνειρο. Ένα κομμάτι ονείρου ίδιο με θάνατο.
Δεν μπορούσα να μείνω άλλο. Αν έβλεπες πού ήμουν και τι έκανα, θα ήξερες ότι δεν μπορούσα να φύγω από κει πια. Ήμουν ήδη μέσα στα καραβάκια που έβλεπα να πλέουν εκεί πέρα. Παντού χρώματα ζωηρά μέσα σε ένα λαμπερό φως. Ήταν γιορτή. Βγήκα από το σώμα μου και άρχισα με μια γλυκιά μουσική να ταξιδεύω πλάι σου. Ήμουν γεμάτη χαρά.
Γλίστρησα στο σεντόνι που λάτρευες. Γαλάζιο και μαβί. Χάθηκα μέσα στην ομορφιά του, γιατί μόνο εκεί μέσα μπορούσες να με συναντάς κάθε φορά που έπλεες πάνω του. Να σε βλέπω μέσα απ' τα πιο βαθιά νερά που τρυγάς, χωρίς άλλο κίνδυνο να μας κατατρέχει. Ήθελα να φύγω, για να είμαι πάντα κάπου εκεί. Στους θαλασσινούς σου δρόμους. Σε κάθε σου κύμα και στον πιο βαθύ βυθό σου. Άφησα το χέρι σου ελεύθερο να το οδηγήσει η πένα, για να γεμίζεις τις σελίδες σου μ' εμάς. Πότισα τον καμβά των ματιών σου με τη θνητή γοργόνα του μύθου σου. Με κοίταζες νεκρή και πέτρωσε τη στιγμή εκείνη για πάντα η ματιά σου πάνω μου. Έμεινα σκιά στα μάτια σου, να συνοδεύω τη μοναξιά σου. Τις τελευταίες στιγμές μας. Στον βυθό.